

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ตาบอดนี้สิ้นไปหมดทุกอย่าง

โรงพยาบาลศุนย์อู๋ดริ่นี้เรียกว่าไม่ได้วิตกวิจารณ์ละเครื่องมือตา คือเราให้หมดเลย เครื่องมือตา เรียกว่าให้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แล้วพิจารณาตลอดไปด้วยจนกระทั่งเราตาย สำหรับตากับตึก ตึกที่เราสร้างให้มันเครื่องมือทั้งหมดเราก็พิจารณาเปิดไว้เลย หรือหากจะมีการต่อเติมทางไหนอีกได้ในบริเวณนั้นเราก็ให้เลย เพราะตึกหลังนี้ที่แรกก็เป็นสองชั้น เราก็ให้ตามนั้นแหละ ครั้นต่อมาคนใช้แน่นอีก เขามาขออีกเป็นสามชั้น เราบอกให้เป็นถามช่าง เรื่องน้ำหนักของตึกมันจะทานได้กี่ชั้น ถามแล้วเขาบอกว่าได้เพียงสองชั้น ตกลงเราก็เลยให้รอบๆ นั้น เ้าจะสร้างต่อเติมตรงไหนได้ในบริเวณนี้เราให้ พร้อมทั้งเครื่องมือเครื่องมือตึกหลังนี้ ทรุดทรอมตรงไหน ซ่อมตรงไหนเราให้หมด แล้วเปิดไว้จนกระทั่งวันเราตายเหมือนกันในบริเวณตึกหลังนี้นะ

เครื่องทำตานี้เรียกว่าสมบูรณ์แบบเลย เห็นหมอเขาสั่งมาเรื่อยๆ อยู่ เครื่องมือตา คือเราเปิดไว้แล้วว่าไม่ต้องมาขออนุญาตจากเรา เมื่อหมอเห็นสมควรกับเครื่องมือตา เครื่องใดๆ ให้สั่งมาเลย บกพร่องตรงไหนสั่ง เมื่อของตกมาถึงแล้วหมอรับรองคุณภาพ แล้วส่งบิลมาเลย เราเป็นคนจ่ายเรื่อยๆ ตานี้สำคัญมากนะ อวัยวะเครื่องใช้ของใจ ตานี้สำคัญอยู่มากทีเดียว หูหนวกตาเห็นยังดีอยู่นะ ถ้าตาบอดนี้สิ้นไปหมดทุกอย่างเลย อะไรๆ สมบัติกองเท่าภูเขานี้ก็ไม่เห็น ไซ้ไหมละ หูหนวกมันยังมองเห็นสมบัติ ใบละห่าละสิบมันเห็น ตาบอดนี้ไม่เห็นเลย เราจึงเห็นสำคัญ

โรงพยาบาลศุนย์นี้ก็ต้นเหตุมาจากเราไปรักษากับหมออุทัย รักษามาแล้วมาอยู่ได้สองวันหรือไ้ เข้าโรงพยาบาลเลยเปิดกันเลยเชียว บอกว่าเปิดร้อยเปอร์เซ็นต์เราบอกงั้นเลย สำหรับเครื่องมือทางตาเราจะให้ทั้งหมด ก็ตกลงกันทั้งหมดทั้งอะไร ตอนนั้นหมอก็ไม่ครบเพราะว่าเครื่องมือไม่พอ ถ้าเครื่องมือพอหมอมจะครบไหม ครบ เอาสั่งเลย เอาเลย หมอให้สั่งมาเลยเครื่องมือพร้อมกันเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาปี ๒๕๓๐ เราจำได้เราไปรักษาตา

เราจึงได้เปิดทางนี้มา เราสั่งมาตั้งแต่ ๒๕๓๐ สิบลกสิบลกเจ็ดปีแล้วมั้ง เครื่องมือทางตาสมบูรณ์มาตั้งแต่นั้น คือสั่งโดยด่วนเลยให้ได้มาพร้อมกันหมดเลย เราบอกงั้น เราเป็นคนสั่ง ไร่ ไม้ ไร่ น้อยนะ ฟาดเสียตั้งสิบลกว่าล้านนะ ไม้ไซ้เล่นตา ที่นี้ก็สั่งมาเรื่อยๆ เราไม่นับ เราไม่คำนวณ เราพอทราบได้ตั้งแต่สั่งมาที่แรก รวมแล้วเท่านั้นก็จ่ายเลยๆ จากนั้นมาก็สั่ง

ทยอยมาเรื่อย เครื่องมือตานี้ โถ ไม้ใช้ถูกๆ นะแต่ละเครื่องๆ ฟาดเป็นล้านนุ่น เป็น แสนๆ นุ่น ไม่มีหมื่นมีแต่แสนๆ ขึ้นหาล้าน เครื่องมือตานะแต่ละเครื่องๆ

เราเห็นสำคัญตา ทีนี้เวลาไปนั้นนะคนมาเต็มอยู่ในห้องตา ห้องอื่นๆ ที่ไปตรวจ คนไข้ไม่มีมาก มีเล็กน้อย แต่ตานี้เต็มไปหมดทุกวันๆ ทำไมห้องตาจึงมากมายก่ายกองนัก ห้องอื่นไม่เห็นมี โห ไม่มีแต่ที่นี่ ที่อื่นๆ จังหวัดอื่นๆ มานี้หมด ว่างั้น เพราะฉะนั้นมันถึง มาก แล้วเครื่องตรวจพอไหม พอ ทัน บอกว่าทัน ถ้าไม่ทันก็ให้ส่งมาอีกก็เราเปิดแล้ว บอก ว่าทันๆ ทั้งหมด เครื่องมือตรวจแล้วก็รักษาด้วยเครื่องมือต่างๆ นี่จึงว่าจะเป็นประโยชน์ มากสำหรับตา

เราไปดูคนไข้ที่นี่ แหม เต็มทุกวันนะ ไปที่ไรไม่เห็นบกบาง ไม่ว่าไปตอนไหนนะ เป็นอยู่อย่างนั้น มีมาก ตอนบ่ายก็มี ไม่มากก็มีมากกว่าเพื่อน แต่ตอนขนาดนี้ไปแล้ว(สอง โมงเช้า) โอ้ยเต็มไปหมดเลย ๑๐ โมง ๑๑ โมงเหล่านี้มากทั้งนั้นตาทั้งนั้น จึงทำให้พิจารณา ย้อนหลังก่อนหน้าที่ยังไม่ได้เครื่องมือมานี้คนจะตาบอดตาเสียมากมาย พอได้เครื่องมือมา นี้เห็นคนเต็มหมด มีความหวังเป็นจำนวนมากละ เราก็บอกกำชับเอาไว้การเก็บค่ารักษา เพื่อพุงโรงพยาบาลเราก็ให้เก็บแต่อย่าให้เก็บแพงนักนะ ถ้ารายไหนที่ไม่มีเลยก็รักษาให้ เลย เราบอกรายนั้นเลย เขาก็ปฏิบัติตามนั้น

โรงพยาบาลศูนย์นี้รู้สึกที่สำคัญๆ เครื่องมือสำคัญ ไม่ว่าประเภทใดก็ได้ รู้สึกจะ ออกจากนี้ทั้งนั้นเครื่องมือนะ เครื่องมือแพทย์ เครื่องละเป็นล้านนุ่นๆ ก็มี เราให้หมดละ ตั้งแต่เอกซเรย์คอมพิวเตอร์ลงมาเราให้ทั้งนั้น อุลตราซาวด์ก็ให้ถึงสองเครื่อง เครื่องใหญ่ ให้ทั้งสองเพราะเป็นโรงพยาบาลศูนย์ และเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ก็ให้เครื่องหนึ่งแล้ว นอกจากนั้นก็เครื่องมืออย่างอื่นที่สำคัญๆ ให้ทั้งนั้น จึงมากกว่าเพื่อน

บรรดาโรงพยาบาลทั่วประเทศไทยที่เราช่วยมา โรงพยาบาลศูนย์อุดรนี้มากกว่า เพื่อน อย่างน้อยเราพูดอย่างน้อยนะ ๖๐ ล้านนุ่นขึ้นไปอย่างน้อย รถก็ให้ตั้งสามคันสี่คัน โรงพยาบาลศูนย์ฯ ตีกับเครื่องมือทั้งหมดไม่ใช่น้อยๆ มันคล้ายคลึงกันกับตาตีกก็ตีราคา มัน เพราะตีกนี้ทั้งหมด พวกตู้พวกเตียงพวกอะไร เราให้หมดเลย ตลอดถึงการจะเติมต่อ ที่ไหนเราก็ให้ทั้งนั้น ตีกับตานี้เรียกว่าปวารณาตลอดชีวิตของเราเลย

การช่วยโลกเรียกว่าเราช่วยมาเต็มกำลังสุดความสามารถของเราแล้ว ทุกวันนี้ไม่มี เรื่องเงิน ไม่เคยมีเงินเลยเรา มาเท่าไร เดียวนี้ก็รออยู่เยอะมันให้ไม่ทันๆ เพราะมันมากต่อ มากคนที่มาขอ โรงพยาบาลมากกว่าเพื่อน โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ต่างๆ มีแต่

น้อย สำหรับโรงพยาบาลนี้มีมากเป็นประจำเลยเชียว โรงพยาบาลต่างๆ ทั่วประเทศไทย ทางไหนขอมา จำเป็นอะไรเราก็ให้ๆ ไปเรื่อยทุกๆ ภาค โรงพยาบาลนี้ก็ช่วยมากที่สุด

เพราะคนเข้าโรงพยาบาลมีแต่คนจนตรอกจนมุม เราคำนวณเอาเรื่องความจำเป็นของคนไข้ เป็นเศรษฐกิจก็ตามเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วจนตรอกทั้งนั้นคนเรา ต้องอาศัยหมอมาก็ต้องอาศัยเครื่องมือ เราคิดอันนี้ละ เพราะฉะนั้นบางครั้งเราถึงได้ติดหนี้ โรงพยาบาลนี้ติดบอยนะติดหนี้ ที่อื่นไม่ติด สร้างตึกไม่รู้ก็หลังไม่เคยติด เราคำนวณไว้เรียบร้อยๆ จ่ายตามนั้นๆ ส่วนโรงพยาบาลนี้มันมาแบบจ๊ะเอ๋ แบบปัจจุบันเลย ที่เงินเราก็ไม่พอ ติดหนี้เข้ายอมติดเพราะเห็นโรงพยาบาลเห็นคนไข้มีความจำเป็นมาก ติดหนี้ไปก่อนเรื่อยๆ สำหรับโรงพยาบาลติดหนี้อยู่เสมอ อย่างอื่นๆ ไม่ติด สร้างไปสักก็สิบล้านก็ไม่ติดตึกนะตึกนี้ไม่ติด

เวลานี้เพียงสองแห่งนี้ก็ ๖๐ ล้าน ของเล่นเมื่อไร นี่ที่กำลังสร้างอยู่ ที่ลาดยาวก็คำนวณไว้แล้วว่า ๓๕ ล้าน อุดรโรงพยาบาลโนนสะอาดนี้ ๓๐ ล้าน นั่น มันก็ ๖๐ กว่าล้านแล้ว ที่ใหญ่ๆ นะ หมายถึงใหญ่ๆ ส่วนเล็กส่วนน้อยจ่ายเรื่อยช่วยเรื่อย อย่างนี้ละเงินมันจะมีมาจากไหนฟังซิพี่น้องทั้งหลาย ระยะเวลาเราไม่ได้ช่วยชาติ การเงินการทองก็ร่อยหรอไปมากๆ แต่คนที่มาขอยังนับวันหนาแน่นขึ้นมา นี่มันไม่ทันกัน เรียงจำเป็น จำเป็นตลอด เรื่องการเงินการทอง

ใครจะมาเหมาว่าหลวงตาบัวมีเงินผิตทั้งเพเลย ราวฟ้ากับดิน คนจนจะตาย คนอื่นจะเหมาว่าร้ายย เช่น เขาให้มาคนนั้นเท่านั้นเท่านั้นเห็นกันทั่วหน้าใช้ไหม คนนี้เท่านั้นคนนั้นเท่านั้นรวมแล้วเป็นเงินเท่านั้น เขาเห็นกันทั่วหน้า บทเวลาเราจ่ายเขาไม่เห็นซิ เช็ดใบหนึ่งตั้งหลายแสน เป็นล้าน เป็นล้านๆ จ่าย เขาไม่เห็นนี่ซิ นี่ละที่เขามองเราผิตไป เขาเห็นแต่เงินหลังไหลเข้ามา บทเวลาเงินออกเขาไม่เห็น เราสั่งจ่ายทุกเดือน วันนี้ก็พูดเท่านั้นละ ไม่พูดมาก เหนื่อยมากนะเรา เราทนเอา ทนเอาเฉยๆ วันหนึ่งทนๆ ทนเพื่อประชาชนเอาละที่นี้ให้พร

เอื้องทางวิฑูทางที่บ้านตาดก็มี สวนแสงธรรมก็มี นี่ขาดเหลือเท่าไรก็อยู่กับเรา เราเป็นคนจ่ายทั้งนั้นละ

ตั้งแต่กลับมาจากกรุงเทพฯตั้งแต่วันนั้นละ ทรดลงตั้งแต่บัดนั้น วันที่ ๔ มาถึงวันที่ ๕ ฉันทงหันไม่ได้เลยตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ ฉันทงหันไม่ได้ทั้งนั้นละ พอฤดูไถไปวันหนึ่ง นี้เราจึงให้งดเรื่องยาหมอ ให้งดทั้งหมด เราแพ้ยามากตอนนี้ เพราะยาสูมเรา ตั้งแต่บวชมาก็มีครั้งนี้ที่ยาสูมเอามากมาย แล้วสุดท้ายมันก็แพ้ยา ค้นไปหมดทั้งตัว เมื่อวานนี้มาวันนี้ค่อย

เบาคันไม่ค่อยมาก เพราะเราตัดเรื่องยาทั้งหมด ยาชนิดไหนก็ตามไม่เอาทั้งนั้น เพราะเวลานี้เราแพ้ยา แพ้อ่างมากทีเดียว ไม่ใช่แพ้ธรรมดา ช้ำในพูดไม่ถูก แต่มันเป็นอยู่ภายใน อ่อนไปหมด ร่างกายอ่อน ขานี้ก็เป็นแบบเดียวกัน

นี่ก็ยาไล่ ว่าเป็นไข้ภายในลำไส้อะไร พอฉันทันนี้ขับออกไป เราก็บอกว่าทำไมมันปวดเข้า หมอเขาบอกว่ายาไล่ออกไปที่เข้า ที่นี้ไล่ออกไปแล้วมันไม่ไล่เตลิดนะซี มันไล่ไปเข้าเป็นที่เก็บทุกข์เก็บโรค จากนั้นมาแล้วก็เลยขาอ่อนเข้าอ่อนไปหมด เดินไปไหนมาไหนลำบาก ตอนจะลุกนี่สำคัญมาก ลุกไม่ระวังจริงๆ ล้มเลยนะ คือเข้าอ่อนขาอ่อนเสียอย่างเดียวไม่เป็นท่าคนเรานะ ตอนลุกตอนนั่งสำคัญ พอลุกไปแล้วเดินไปแล้วก็ค่อยดีไป แข็งแรงไป เอาละที่นี้ให้พระนะ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th